

soudům přerušení sporů a odklad exekucí, při čemž účelem jejich bylo vyčkati rozhodnutí, jakým způsobem má býti provedeno vyrovnaní pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli nebo dlužníky československými a rakouskými. Nařízení ta mají býti přípravou k dalšímu postupu, upravenému zákonem ze dne 30. června 1922, čís. 207 a vládními nařízeními ze dne 7. srpna 1922 čís. 264 a 265 sb. z. a n. Všechny tyto předpisy předpokládají ovšem jako případ pravidelný, že fysická nebo právnická osoba, o kterou jde, má jen jedno řádné bydliště nebo sídlo a to tam, kde skutečně bydlí nebo sídlí, ale nevylučují i několik bydlišť a ustanovují za rozhodné ono bydliště, které měla dotyčná osoba dne 26. února 1919. Že táž osoba může míti několik bydlišť, jest přirozeno a také zákonem v Šu 65 odstavec druhý j. n. uznáno. Má-li táž osoba několik řádných bydlišť, rozhodnou jest jediné ta okolnost, ve kterém z nich dne 26. února 1919 skutečně bydlila. Že jen tento den jest rozhodným, že ve všech předpisech sem spadajících jen na tento den se klade důraz a že přesídlení věřitele nebo dlužníka po tomto dni do Rakouska nebo naopak jest lhostejné, vyplývá nejen z Šu 1 písm. c) nař. čís. 173/1921, nýbrž také z motivů, uveřejněných ve věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1922 strana 19, pak z nařízení čís. 265/1922, upravujícího soupis dotyčných pohledávek a závazků a to z Šu 1 odstavec (1) písm. c), z Šu 3 odst. (1) a (4), z Šu 5 čís. 1 písm. a) a čís. 2 písm. a) a z posledního odstavce Šu 5, podle něhož jest přihlásiti také pohledávky a dluhy, o kterých jest pochybno, jsou-li soupisem povinny. Ze všech těchto předpisů jest nejen zjevno, že rozhoduje jen skutečné bydliště dne 26. února 1919, nýbrž také, že jest lhostejno, kde dotyčná pohledávka jest splatna a odkud příslušné příkazy bance byly dány, tedy odkud dluh vznikl. Měli-li tudíž v tomto případě žalovaní dne 26. února 1919 ve Vídni své řádné bydliště, a v tomto řádném bydlišti skutečně bydleli, jest nerozhodno, že měli také ještě bydliště ve Františkových Lázních, kde zmíněného dne nebydleli. Protože žalobkyně dne 26. února 1919 měla své sídlo v Chebu, jsou tu všechny podmínky pro přerušení sporu a správně tedy přerušil první soud spor, jakmile podmínky ty zjistil (viz také výnos min. sprav. čís. 10 ve věstníku z roku 1921).

Čís. 3436.

Přerušení valutových sporů.

Nepodal-li žalobce do usnesení, přerušujícího valutový spor, opravného prostředku, nemůže před uplynutím lhůty, na niž spor byl přerušen, navrhnouti pokračování v řízení s poukazem na právní předpisy, plativší již v den usnesení, jímž byl spor přerušen.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, R I 1042/23.)

Pravoplatným usnesením prvního soudu ze dne 23. února 1923 byl valutový spor přerušen až do 31. prosince 1923. V říjnu 1923 domáhal se žalobce, by bylo pokračováno v jednání v přerušném sporu. Soud

prvé stolice usnesením ze dne 10. října 1923 návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a uvedl po formální stránce (co do přípustnosti návrhu) v důvodech: Formální pravomoc přerušovacího usnesení ze dne 23. února 1923 není pokračování ve sporu na závadu, poněvadž soud i z moci úřední k důvodům přerušení přihlížeti má (§ 2 nař. ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.) a, neshledá-li jich více, není v dalším svém postupu vázán; ostatně nebylo nikterak závady, ustanoviti pokračování v jednání na dobu po 31. prosinci 1923.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Usnesení soudu první stolice ze dne 23. února 1923, přerušující spor do 31. prosince 1923, vešlo v moc práva, ač žalobce mohl opravným prostředkem proti němu uplatniti právní důvody, jimiž podepřel návrh na pokračování ve sporu, podaný 28. září 1923. Nepodáním opravného prostředku projevil souhlas s přerušením řízení do 31. prosince 1923, a je na věc pohlížeti tak, jakoby se strany byly shodly na klidu řízení do téhož dne podle Šu 168 c. ř. s., jehož účinky jsou v podstatě totožny s účinky přerušení řízení, k nimž náleží dle Šu 163 c. ř. s. nepřípustnost obsílek k jednání ve sporu. Byl proto právem zamítnut procesním soudem návrh, podaný žalobcem před 31. prosincem 1923 na pokračování ve sporu a odůvodněný právními předpisy, plativšími již v čas usnesení ze dne 23. února, ježto ve skutečnosti šlo jen o obnovu řízení před uplynutím lhůty, na niž bylo souhlasně přerušeno (§§ 164 a 168 c. ř. s.).

Čís. 3437.

Rozhodnutí o tom, zda žaloba na vyklizení bez výpovědi jest odůvodněna či zda jest třeba výpovědi, možno teprve po provedeném řízení sporném rozsudkem.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, R I 21/24.)

Proti žalobě o vyklizení bytu namítl žalovaný nepřípustnost pořadu práva. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Řízení o výpovědi nenáleží ovšem na pořad práva, avšak rozhodnutí o tom, zdali jest žaloba o vyklizení bez výpovědi odůvodněna, čili nic, nelze odkazovati na cestu nespornou, nýbrž sluší o tom rozhodnouti po provedeném řízení sporném. Jednáť se zde o to, zda má žalobkyně pro svůj nárok zákonitý podklad. Právě při rozhodování o tomto podkladu žaloby bude musiti první soud uvážiti, zda přes to, že se žaloba opírá o smlouvu, bylo třeba výpovědi, po případě soudního svolení k výpo-